

Шляхи трудового жидівства.

з нагоди конференції „Ідше фольксспартай“.

Перед кількома днями (1. листопада) відбулася конференція жидівської Народної Партії Східної Галичини „Ідше Фольксспартай“. Відбулася вона в мент особливої ваги та величезної відповідальности. Бо сучасне становище жидівських працюючих мас є незвичайно важке як в політичному, так і економічному, культурному та національному відношенні. Бо надзвичайно скомплікований цілий тойстан річей, в якому перебуває в сучасну таку для неї важку добу вся ця країна.

До всіх боків йде похід, що загрожуює цілому існуванню широких жидівських народних мас. Зовні відкрито наступають ворожі сили пануючої в країні шовіністичної реакції, що на кожному кроці нищить їх добробут, безкочечно давить їх вільний розвиток. Внутрі розпочалася безглузда акція певних чинників, які в своїйому сліпому змаганні прислужитися пануючим колам готові навіть отруїти саму народню душу, зробити одних нещасних знаряддям в боротьбі проти справедливих домагань других такихже нещасних...

Але здорове почуття жидівських трудових верств бере своє. Консолідується їх власний рух, виличається в окремі, властиві йому організаційні форми. Наростає голос стихійного протесту, розвертається плінова, рішуча боротьба проти злланого фронту, чи то тих зовнішніх панів, чи внутрішніх їх підпанків...

Бо добре памятають жидівські маси, як в їх батьками, дітьми колись-то поведиася „панський двір“... Памятають і з цього боку нічого доброго не чекають. Тому чудово розуміють вони асо „вартість“ всяких обіданок, що оголошується їм в пресових комунікатах, де „дипломатично“ дається їм до зрозуміння, щоби йшли шляхом тої „пансько-підпанської згоди“, на яку так „розумно“ пристала більшість шовіністичного кола на чолі з його головою пдслем п. Райхом... Розуміють і відкидають всі ці „данайські дари“, а за одно вже і цих „власних підпанків“.

І як не памятати, коли ще такий недалекий той час, як так само во їм тоїж „розумної“, „реальної“ політики клякано тіж самі східно-галицькі жидівські маси з боку таких же власних „опікунів“ до рішучого підпертя... „царського Відня“, бо... „сильнійшого за kota звіря нема“... Тому не дадуть себе спровокува-

ти народні маси і тепер, коли, наприклад, в обурюючий спосіб робляться від їх імени в програмових газетних статтях про „політику кредсову“ устами одного з визначних сіоністичних послів п. Вигодського („Наш Пшегльонд“ ч. 392) так огидні пропозиції, розуміється, за певну „сочевичув юшку“ концепції „сильних світа цього“, що jezeli ona pragnie się tu (na „kredсах“) mocno usadowić, może się orzecz na zydach“...

І це майже на другий день після того, як устами другого сіоністичного посла п. Райха зі соймової трибуни заобулись вони нарешті на так „опозиційну“ резолюцію при останній урядовій кризі якраз в справі асе той-же „політики кредсової“...

Правда, у цих панів, розуміється, не хватало стільки сміливости, щоби присанатися до стенованша двох інших так покривджених народів, щоби підперти їх резолюцію, яка дійсно ставить всі „крапки над і...“ Тому виступили зі своєю власною, де більше промовчуться, ніж говориться. Але і цього, очевидно, передбачали, та яко мога скоріше видвинули послі п. Вигодського з цією „офертою“. Одним словом, по відомій рецепті: „крок вперед — два назад“, щоби, бориши Боже, в „високих сферах“ не прийняли дуже серйозно шлу цю „опозицію“.

Мі, панове сіоністи! Широкі жидівські працюючі маси не дадуть псувати своєї душі, політично спекулювати на їх рахунок. Не дадуть сліпо копати страшний пріран між ними та сусідніми багато-мільйонними трудовими масами, що на певних територіях творять величезну національну більшість. Вкупі з ними вони сотні років спільно жили, працювали, вкупі з ними віками мають по добросудійському жити, вільно творити. Тому зі справедливим обуренням рішуче відкидають вони всі ці спроби зробити їх знаряддям в чужих руках.

Власними шляхами йде трудове жидівство. В боротьбі, як проти зовнішньої заборчої, так і внутрішньої шовіністичної реакції. За спільний фронт з народними масами національних більшостей в їх справедливих змаганнях на цих пригночених національних територіях. Могутнім ізвачном пробив час його окремого справжнє народнього руху. Своім здоровим почуттям добре розуміють працюючі жидівські вер-

стві, що з цим проволікати було би досить небезпечно і тому формують свої ряди, окреслюють дошльні дорогівкази, во котрим мала би пліново вести їх до кращого майбутнього всього трудового люду галичійної акція всіх національно і соціально покривджених та поневолених великих мас.

Одним з етапів на цьому світлому шляхові зявляється також тільки-що відбута вищезгадана конференція Трудового жидівства Східної Галичини. В диф формах і на цих шляхах вітасмо цей народній рух, як позитивне зявище широких верств, що аливають і свою творчу енергію в могутнє море великої боротьби за цілковите визволення всього людського роду.

Пихос Красний.

Кооперація — народня сила.

Вписуйтеся масово у члени кооперативи „Рідна Школа“ у Львові, Римон 12. Удїя з зол., одноразове внесок 50 сот. Число удїлїлї необмежене. Подарок 2-кратна.

У. С. Р. Р.

Отросення робіорня.

Робітничого кореспондента заводу ім. Ленїна Карабаникова в Кагеринославі втроїлж. Отросення майло наступити наслідком лікарства-яке приписав Карабаникові лікар Сікорський.

(„Вісти“ з 30. жовтня 1924.)

За саботаж українїзації.

Київський Губернїальний Виконком затвердив постанову про звільнення службовців радянських установ, що затримують і саботують переведення українїзації. Звільнених замінять службовці, що знають українську мову. Подляючи цей факт до відома наших читачів за харківськими „Вістями“ (30. X. ч. 248) не можемо не вказати на те, що це перший випадок в історії українїзації, де радвллада звільняє з посади за саботаж тієїж українїзації. Цю енергічну міру влади слід повитати. Після кількох таких випадків мабуть пічнуть учитися української мови й ті, що дїшуть ненавистю до неї. Тільки репресивні міри дадуть всяким культурним і політичним центральстам привід до застанови над питанням-що хто їсть український хлїб му, сить віддати свої сили українському народові та його культурі.

зпо-
лава
рлю-
спіф
з пер-
ориф
ідалі-
реві-
лені-
идів,
існої
чнн-
іас.
ькд
лодн
вд-
тво-
ого-
ости
чло
на т.
да і

оази
сми,
тнн-
амн.
оому
від
іей,
спий,
я то
ка-
буде
вд-
спн-
спн-
ве-

с на
бі-
вдо-
до-
о до

вдо-
лади
лен-
шлї

сєть:
глю-
обо
пере-
стїа-
на у

и).

заїг
ста
пуч-
ю за
248
юру-
аро-
стїа,
ієсєз
матн
вал-
тану
кого
сово-

сє-
1.000
віа,

сер. виробляє стиль пєси в загальних межах, лишаячи акторам в рєшхода — це брак відповідного репертуару. Цю недостачу Бере- по Старицькому, постановка В. Василька, (обі пєси перелицьовані), —